

# บทนำ

เห็นผีเสื้อนั้นไหม...

มีคนเคยกล่าวไว้ว่า เพียงผีเสื้อขยับปีก ก็อาจก่อให้เกิดพายุในอีกซีกโลกได้  
ฉันไม่เคยเข้าใจความหมายของมัน จนกระทั่งได้ประสบกับตัวเอง  
แต่เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นกับฉัน มันไม่ใช่การขยับปีกของผีเสื้อ  
แต่มันคือการขยับปีกของ...หัวใจ

“นี่ๆ ติดเข็มกลัดนี้อีกอัน รับรองปั๊วะ” เจนจิรา พนักงานขาย  
ชุดชั้นในของห้างสรรพสินค้า ‘เซีย คิงดอมส์’ เอ่ย พร้อมติดเข็มกลัดคริสตัล  
รูปหัวใจที่มีปีกสองปีกทำจากทองคำขาวให้คนตรงหน้า

“โอ้โฮ...น้องเจน ไปซื้อมาจากตลาดไหนดะ เหมือนของจริงเลย”  
จิตรเทพ หนุ่มร่างอวบอ้วนหัวใจสาว พนักงานขายเครื่องสำอางเอ่ยขึ้น  
เมื่อเห็นเข็มกลัดสวยหรูติดอยู่บนอกเสื้อของหญิงสาวที่เขาเพิ่งแต่งหน้า  
ให้จนสวยแข่งราวกับเทพธิดาจุติลงมาจกสวรรค์

“อ๊บบ้า ตลาดที่ไหนกัน พุดให้เกียรตีสรวงกิ่งรอฟสกีด้วย”

“สาวรอฟล็กกี้” หญิงสาวที่นั่งเป็นตุ๊กตาให้เพื่อนสองคนช่วยแต่งตัวมานานเอ๋ยแก่

เธอคือณดา พนักงานแผนกประชาสัมพันธ์ที่जूๆ ก็ได้รับมอบหมายงานใหญ่ให้เป็นคนถือพานวางกรไกรสำหรับพิธีตัดริบบิ้นเปิดห้างสรรพสินค้าเซี่ย คิงดอมส์ สาขาใหม่ในวันนี้ เนื่องจากผู้จัดการแผนกประชาสัมพันธ์สาวสวยเกิดป่วยเป็นอีสุกอีใสก่อนวันงานไม่กี่วันพอดีพอดี

“หมกมุ่นนะยะหล่อน” จิตรเทพทำปากเบ่ใส่เจนจิรา

“พอๆ กับหล่อนนั่นละยะ” สาวชายชุดชั้นในทำปากเบ่ตอบ ก่อนที่ทั้งคู่จะหัวเราะคิกคักอย่างไม่ถือสา กัน เพราะรู้ไส้รู้พุงกันดีทุกซอกทุกข้อ

“เดี๋ยวนะ นี่แกจะบอกว่าเซ็กส์ลัดนี้ของแท้หรือ” ณดาถามอย่างนึกขึ้นได้

“ก็เออสิ นักร้องออฟชาร์ตเลยนะ ฉันอุตส่าห์ไปอ้อนวอนนางสาว ขอยืมมาจากร้านมันเลยนะ”

“จะบ้าอะไระ เกิดแตกหักหล่นหายไป ฉันไม่มีปัญญาซดใช้ซะยะ”

“โอ๊ย... ใส่ห่านที่สิบนาที่ไม่เป็นไรหรอกน่า ติดๆ ไปเหอะ อุตส่าห์ยืมมาแล้ว” เจนจิราค้อนปะหลังปะเหลือกที่เพื่อนไม่เห็นความหวังดี

“นี่เจน” จิตรเทพสะกิดเพื่อนสาว “เสร็จงานฉันขอใส่เดินเช็กสวयरอบห้างสักหนึ่งรอบได้ไหมอะ”

“ไม่ได้ว้าย!” พนักงานขายยกทรงหันไปตวาดเว๊ด “นั่งจี้จี้ แกมันบ้าผู้ชาย เดี่ยวเปลอถอดให้ผู้ชายไม่รู้จัก ได้ติดคุกกันหัวโตนแน่”

“อะไรว่า ไม่ยุติธรรมนี่หว่า ที่นั่งณดาใช้ได้ ทำไมฉันใช้บ้างไม่ได้”

“มันไม่บ้าผู้ชายเหมือนแก”

“นี่ๆ ไม่ต้องเถียงกัน เดี่ยวก็ไปไม่ทันงานกันพอดี” ณดาห้ามทัพแล้วลุกขึ้นมองสำรวจตัวเองในกระจกที่กรุอยู่บนเสาใหญ่ของห้างสรรพสินค้า

วันนี้ดวงตากกลมโตของเธอถูกเสริมด้วยแพขนตาางมวงและ

อายไลเนอร์ที่ทำให้ดูสวยดั่งเป็นประกายขึ้นมาเป็นพิเศษ ส่วนแก้มขาวเนียนใสก็แต่งแต้มด้วยบลัชออนสีชมพูอมส้ม รับกับริมฝีปากรูปกระชับที่ทาด้วยลิปสติกสีโทนเดียวกันอย่างลงตัว ยูนิฟอร์มของห้างสรรพสินค้าที่สวมใส่ ทั้งเชิ้ตขาว เสื้อกั๊กสีดำ และกระโปรงสอบก็ไร้ด้อยเนียนกริบ

“ว่าแต่ต้องแต่งหน้าเต็มขนาดนี้เลยหรอวะ จีจี้”

“ต่าย...ถือพานกรรไกรตัดริบบิ้นให้ท่านประธานนะยะ ไม่ใช่เอากกรรไกรตัดหญ้าไปให้คนสวน จะให้หน้าสดกระเซอะกระเซิงได้ยังไงกัน เสียชื่อเสียงจี้จี้ คิวีนออฟเมกอัพอาร์ทิสต์แห่งเชีย คิงดอมล์ หมด”

“เอาน่าๆ แปดโมงกว่าแล้ว ไม่รีบไปสแตนดบาย เดียวอีตาผู้จัดการหน้าโหดก็แ้วดเอารอก” เจนจิราเตือน

“เออจริง” ฌดาปิดฝุ่นกระโปรงที่สะอาดเรียบกริบอยู่แล้วย่างวิตกจริต แล้วรีบเดินออกจากแผนกเครื่องสำอางซึ่งอยู่ชั้นสาม ลงบันไดเลื่อนไปที่โถงจัดงานของห้างสรรพสินค้าทันที

พิธีเปิดห้างสรรพสินค้าเชีย คิงดอมล์ สาขาใหม่ ซึ่งเป็นอาคารรูปปีกนกสูงเจ็ดชั้นริมแม่น้ำเจ้าพระยา จัดขึ้นที่โถงใหญ่ซึ่งมีหลังคาเป็นโดมแก้วอลังการ มีแขกเหรื่อซึ่งประกอบไปด้วยดาราและคนดังจากหลายแวดวง รวมถึงสื่อมวลชนหลายแขนงที่เดินทางเข้าสู่งานกันอย่างอุ่นหนาฝาคั่ง จนพื้นที่โถงกว้างสำหรับใช้เป็นลานออเนกประสงค์ดูคับแคบไปหมดใจ

พอฌดาเดินเข้ามาจนถึงต้นตาคือใจเสียจนต้องยกโทรศัพท์มือถือขึ้นมาถ่ายรูปด้วยความตื่นเต้น เพราะสถานที่ตกแต่งอย่างวิจิตรงดงามสมกับสโลแกน ‘Civilization’ ความศิวิไลซ์ของมนุษยชาติอย่างแท้จริง

“ใกล้ได้เวลาแล้ว คุณณดาอยู่ที่ไหน คุณณดา”

เสียงเข้มของผู้จัดการห้างทำให้คนถูกเรียกหาสะดุ้งเฮือก รีบแหวกกลุ่มที่มุงจัดงาน พยายามออกไปหน้าเวที แต่เข็มกลัดเจ้ากรรมดันไปเกี่ยวขลุ่ยของทีมงานคนหนึ่งจนหลุดลงพื้นอย่างง่ายดาย ทั้งๆ ที่เจนจิรา

ติดมันให้อย่างแน่นหนา

“ว้าย!”

ณดาร์ร้องเสียงหลง รีบก้มลงจะเก็บเข็มกลัดขึ้นมา แต่เจ้าหัวใจติดปีก กลับลอยหือหนีไป หลังจากทีมีงานอีกคนที่ไม่รู้อิโหน่อีเหน่ว่ามีของล้ำค่า ตกอยู่บนพื้นหมุนตัวมาเตะโดยไม่ได้ตั้งใจ

“เฮ้ย!”

หญิงสาวเบิกตาโพลงอย่างลึกลับ ลุกลน เพราะเสียงดูของผู้จัดการเริ่มดังขึ้นทุกที แต่จะปล่อยให้ของราคาแพงหุนี้หายไปหน้าตาเฉยก็กระไรอยู่ จึงรีบเบียดแทรกผู้คนวิ่งตามเข็มกลัดเจ้ากรรมไป

แต่ดูเหมือนเข็มกลัดคริสตัลติดปีกนั้นจะบินได้จริงๆ เพราะทุกครั้ง ที่เธอกำลังจะคว้ามันได้ ก็มีเหตุให้มันต้องกระเด็นกระดอนหนีมือเธอไป เพราะเท้าคนนั้นคนนั้นตลอด ก่อนที่มันจะถูกเตะไปหมอบกระเตอยู่ตรงปลายรองเท้าหนังสือดำมันสะท้อนแสงแวววาว

“คุณ...อย่าขยับ!”

ณดาร์ร้องบอกเสียงลั่นแล้วโผล่เข้าตะครุบเข็มกลัดให้ได้คามือ ทว่า รองเท้าสันสูงของเธอกลับไม่เป็นใจ ทำให้เธอเสียหลักหน้าคะมำ ใบหน้างามที่แต่งแต้มมาอย่างดีกลาใส่เป้ากางเกงของเจ้าของรองเท้าคู่นั้นทันที

“กรี๊ด!”

หญิงสาวร้องเสียงหลง ดีที่ชายคนนั้นขยับตัวหลบเสียก่อนแล้วคว้าร่างเธอไว้ไม่ให้ล้มหน้าทิ่มพื้น ไม่งั้นความงามระดับนางสาวไทยที่แม่ให้มา เป็นต้องแหกแน่ๆ

“คุณเป็นอะไรหรือเปล่า คุณ...”

ณดาเงยหน้าขึ้นมองคนถามซึ่งโอบกอดเธอไว้ในอ้อมอก ก่อนจะตกตะลึงพริ้งเพริดไปกับความหล่อเหลาระดับเก้าจุดแปดตามมาตราริกเตอร์

ดวงตาของเขาทอประกายระยิบระยับเมื่อสบประสานกับดวงตาของเธอ

“ณดา”

ชื่อตัวเองที่หลุดจากปากรูปกระจับได้รูปสวยทำให้ณดาหลุดจาก  
ภวังค์ ผลจากอกเขาแล้วถอยออกมาสามก้าวอย่างระแวง

“คะ...คุณรู้ชื่อฉันได้ยังไง”

เขาชี้มาที่หน้าอกเธอ

“ว้าย!” ณดารีบยกมือขึ้นกอดอก

ชายหนุ่มเก๋ๆจุดแปดริกเตอร์ยิ้ม รอยยิ้มของเขาเพิ่มมาตรวัดเขย่า  
หัวใจขึ้นมาอีกเท่าตัว

“ป้ายชื่อคุณที่หน้าอก”

“อ้อ” หญิงสาวอ้าปากค้าง พอก้มดูหน้าอกเห็นป้ายชื่อตัวเองก็เงยหน้า  
ส่งยิ้มจิตเจื่อนให้เขา

ชายหนุ่มส่ายหน้าเล็กน้อยแล้วก้มลงหยิบเข็มกลัดคริสตัลขึ้นมา “นี่  
ของคุณใช่ไหม”

“ใช่...ใช่ค่ะ”

เขายิ้มแล้วยื่นมันให้เธอ “จะให้ผมติดให้ไหม”

“ไม่ค่ะ”

ณดารีบคว้าเข็มกลัดคืนมาแล้วค้อมศีรษะให้เขา แต่ยังไม่ทันกล่าว  
ขอบคุณ จิตรเทพก็คว้าข้อมือเธอแล้วฉุดกระซากลากลากไปโดยที่เธอไม่ทัน  
ตั้งตัว

“ไฉน...อะไรกันเนี่ย นังจี้จี้”

“มัวจับเด็กกินอยู่นั่นแหละ อีตาผู้จัดการจะกินดับแล้ว”

จิตรเทพบ่นจบแล้วใช้ร่างใหญ่ตะลุยฝ่าดงผู้คนลากเธอไปหน้าเวที  
อย่างรวดเร็ว รวบรวมรถบดถนนที่เคลื่อนแหวกพงหญ้าจนราบเป็นหน้ากลอง

“จบงานไปพบฉันที่ห้องด้วยนะ” ผู้จัดการกล่าวเสียงดูดนที่เห็นเธอ

“เออ...ค่ะ”

พานที่วางกรไกรถูกยื่นให้ณดาด้วยท่าทางไม่พึงใจนัก หญิงสาวจึง

รีบบรรเทาอก

“ว้าย! ตายแล้ว เข้มกัลดไปไหน” จิตรเทพกระซิบถามเมื่อไม่เห็น เข้มกัลดคริสต์ลรูปหัวใจติดปีก

“อยู่นี่” เธอละมือข้างหนึ่งจากฐานพานแล้วแบมือให้เขาดู

“โอ้ย...ค่อยยังชั่ว ขึ้นหายใจมีหวังโดนนั่งจนเหกอกแน่”

“ผมในนามประธานกรรมการบริหารบริษัท เซีย คิงดอมส์ จำกัด ขอเปิดงานอย่างเป็นทางการ ณ บัดนี้” เสียงประธานในพิธีดังแทรกขึ้น

“ฉันไปก่อนนะ ฝากด้วย”

ณดาวงเข้มกัลดลงบนมือเพื่อนหนุ่ม สูดหายใจเข้าเต็มปอดแล้วถือพานวงกรไกรขึ้นไปบนเวที โดยไม่สนใจว่าหลังจิตรเทพจะนำ เข้มกัลดนั้นไปติดอกเสื้อตัวเอง แล้วโปรยยิ้มให้คนรอบข้างราวกับเป็นแขกรับเชิญชั้นสูงอีกคน

“ลำดับถัดไป ขอเรียนเชิญท่านประธานตัดริบบิ้นเพื่อเปิดงานอย่างเป็นทางการ และเรียนเชิญคณะผู้บริหารขึ้นมabenเวทีเพื่อเป็นสักขีพยานและถ่ายรูปร่วมกันด้วยครับ” พิธีกรกล่าวเมื่อเธอไปยืนข้างประธานกรรมการบริหารห้างสรรพสินค้าเรียบร้อยแล้ว

ระหว่างที่คณะผู้บริหารทยอยกันขึ้นมabenเวที ณดา ค้อมตัวเล็กน้อยแล้วยื่นพานไปข้างหน้า ประธานสูงวัยหันมาหยิบกรไกรและรอให้ทุกคนมายืนเรียงแถวเพื่อให้ได้รูปที่สวยงาม ก่อนจะตัดริบบิ้นฉับท่ามกลางเสียงปรบมือเกรียวกราว

หลังจากนั้นก็เป็นการถ่ายรูปรวมทีมผู้บริหาร ณดาจึงยื่นพานไปรับกรไกรจากประธานแล้วรีบเดินลงจากเวที ก่อนจะชะงักเมื่อเหลือบไปเห็นกิม ลูกชายของประธานห้างสรรพสินค้ายืนอยู่ปลายแถวห่างจากผู้เป็นพ่อเป็นโยน

‘ชาวว่าสองพ่อลูกนี้ไม่ถูกกันท่าจะจริงแฮะ’ ณดาคิดขณะมองไปหน้าหล่อเหลาแต่ดูจัดของกิมอย่างเผลอตัว ทำให้ลงจากเวทีช้ากว่าที่ควร

“เออละ ทุกท่านประจำตำแหน่งพร้อมแล้วนะครับ”

เสียงตากล้องของห้างสรรพสินค้าทำให้ณดาารู้ตัวว่าเปลอออยู่บนเวที นานเกินไปแล้ว จึงก้มหน้าก้มตาจะเดินลงจากเวที

“มองกล้องหลักนี้ก่อนนะครับ สาม...สอง...หนึ่ง”

ทว่าก่อนที่จะเสียงชัตเตอร์จะดังขึ้น กลับมีเสียงกึกก้องกัมปนาท อย่างที่ทุกคนไม่ทันคาดคิด

ปัง! ปัง! ปัง!

ทันทีที่เสียงป็นดังขึ้น โลกของณดาก็หมุนคว้าง ทุกอย่างดูสับสน ไปหมด ผู้คนบนเวทีวุ่นวาย บ้างล้มบ้างวิ่งหนีตาย จนกระทั่งเธอรู้สึกเจ็บ แสบที่น่องซ้าย

“โอ้ย!”

เรียวขาขาวของเธอขาขวาจนไม่สามารถทรงตัวอยู่บนรองเท้านสูง แหลมหើว ร่างของเธอจึงร่วงลงจากเวทีทันที

“กรี๊ด!”

วินาทีนั้นณดาคิดว่าตัวเองคงตกกระแทกพื้นคอหักแน่ เพราะร่วง ลงไปราวนกปีกหัก แต่ยังไม่ทันที่ร่างจะแตะพื้น ก็มีอ้อมแขนแข็งแกร่งมา โอบอุ้มเธอไว้ได้อย่างทันท่วงที

พอดนาลืมตาขึ้นก็พบกับดวงตาสีเข้มที่งดงามคุ้นเคย

เขาคือผู้ชายคนนั้น คนที่เก็บเข็มกลัดวิงส์ออฟฮาร์ตให้เธอนั่นเอง

แล้วเมื่อหัวใจยับปิกอีกครั้ง สติสัมปชัญญะของณดาก็ดับวูบลง และสลบไสลอยู่ในอ้อมกอดของผู้ชายคนนั้น

# ๑

## ความทรงจำยังตราตรึง

“ไอ้อ้วนหมูตอน...ไอ้อ้วนหมูตอน...ไอ้อ้วนหมูตอน...”

เสียงเด็กประถมหกกลุ่มหนึ่งร้องรำทำเพลงกันอย่างสนุกสนาน  
ดังระงมไปทั่วระเบียบชั้นสองของอาคารเรียนโรงเรียนเอกชนแห่งหนึ่ง

“เอาของฉันคืนมานะ”

ร่างอ้วนกลมผมหึกหนึบร้องขอ สองมือไขว่คว้าพยายามยื้อแย่ง  
กล่องข้าวที่อยู่สูงขึ้นไปอีกหนึ่งช่วงแขน แม้ไม่มีหวังว่าจะเอื้อมถึงก็ตาม

“แน่จริงก็แย่งให้ได้สิ ไอ้อ้วนหมูตอน”

คนพูดเป็นเด็กชายรูปร่างสมส่วน ดูก็รู้ว่าเป็นนักกีฬา ส่วนที่รายล้อม  
เขาก็คือคนที่ไม่ต่างกัน ล้วนเป็นเด็กรูปร่างดีแทบทั้งสิ้น

“เอาคืนมา...เอาคืนมา...”

เด็กอ้วนกริตร้อง เมื่อเพื่อนเกรงไม่ยอมคืนของให้ แถมยังโยน  
กล่องข้าวของเขาไปมาในกลุ่มเหมือนเล่นลิงชิงบอล เขาก็ลั่นน้ำตาไม่อยู่  
ร้องไห้โฮเสียงลั่น

“ไอ้อ้วนขี้แยเอ๊ย” เด็กชายคนหนึ่งตอบคิระชะเด็กอ้วนจนหน้าจะมำ



พอเห็นเพื่อนตบหัวเด็กอ้วนไม่มีทางสู้ เด็กชายอีกคนก็หมายจะทำบ้าง แต่ทันทีที่ยื่นมือไปใกล้ศีรษะที่ปกคลุมด้วยเส้นผมสีน้ำตาลหยิกหย่อง ก็กลับมีอีกมือมาคว้าข้อมือเขาไว้เสียก่อน

หมับ!

คนโดนจับข้อมือเหลียวขวับไปมอง แต่ไม่ทันจะเห็นหน้าใครคนนั้น เขาก็รู้สึกได้ถึงแรงกระแทกที่หลังศีรษะจนสมองลั่นสะเทือน

ผัวะ!

เสียงตบบาลที่ดังสนั่นไปทั่วระเบียบชั้นสองดึงความสนใจของกลุ่มเด็กเกรจากเด็กอ้วนผมหยิกหย่องไปที่ร่างระหงของเด็กสาวในชุดนักเรียน แขนยาวที่บ่งบอกให้รู้ว่าเป็นเด็กนักเรียนมัธยม ส่วนดาวสามดวงที่อกเสื้อข้างขวาเหนือป้ายชื่อก็บอกให้รู้ว่าเจ้าตัวเรียนอยู่ชั้นมัธยมศึกษาปีที่สาม

“พื๋นดา!” คนถือข้าวกล่องอัปปากค้างเมื่อเห็นใบหน้าสวยหวาน แต่มีดวงตาคมกริบไม่แพ้มีดโกนที่เพิ่งแกะจากห่อ

“โอ้พวกบ้า! รังแกคนที่ตัวเท่ากันสิวะ”

คนพูดแม้จะตัวสูงเท่าเด็กเกรกลุ่มนี้ แต่ก็บอบบางกว่ามาก แถมเป็นผู้หญิงอีกต่างหาก ถึงกระนั้นก็ไม่มีใครอยากต่อแยะด้วย เพราะเจ้าหล่อนเป็นที่หมายปองของรุ่นพี่มัธยมหกขาโจ้งของโรงเรียน หากรายนั้นรู้ว่ามีใครทำอะไรให้เธอช่นช่องหมองใจแม้เพียงเล็กน้อย มีหวังไม่ได้พูดไม่ได้เกิดในโรงเรียนอีกแน่ๆ

“เอาคืนไป โอ้อ้วน”

เด็กเกรโยนข้าวกล่องให้เด็กอ้วน มิน่าพวามันจะหล่น ดีที่เด็กอ้วนคว้าไว้ได้อย่างว่องไวก่อนจะดังไปกอดไว้อย่างหวงแหน น้ำตายังคงไหลพราก แม้จะได้ของคืนแล้ว

“ไปไว้วพวกเรา” หัวหน้าเด็กเกรร้องบอกแล้วพากันเดินแหวกฝูงไทยมุงจากไป

“โอ้พวกมีปมด้อย” ฝนดาพูดดังมีงำ จากนั้นจึงหันไปหาเด็กอ้วนที่ยังคง

ร้องไห้กระซิกอยู่ข้างๆ แล้วโน้มตัวลงเล็กน้อยให้สายตายุอยู่ในระดับเดียวกัน  
“เลิกร้องให้ได้แล้วจะ พวกนั้นไปกันหมดแล้ว”

เด็กอ้วนมองเด็กสาวผ่านม่านน้ำตาด้วยความซาบซึ้ง ใบหน้าสวยหวาน  
แบบไทยๆ ของเธอทำให้เธอแลดูเหมือนนางฟ้าไม่มีผิด ดวงตาคมราว  
มีดโกนเมื่อครู่กลับมีประกายสดใสราวกับดวงตาของเด็กหญิงในการ์ตูน  
ตาหวานที่เขาชอบอ่าน

“เอานี่...เช็ดน้ำตาซะ” ญาติยืนผ้าเช็ดหน้าสีขาวที่ปักตัวอักษร ‘ณ’  
ตรงมุมให้

เด็กอ้วนรับมาอย่างละล้าละลัง แล้วใช้มันเช็ดน้ำตาที่อาบแก้มยุ้ยๆ  
พร้อมของแถมเป็นน้ำเขียวๆ เหนียวเหนอะหลังจากใช้สิ่งขี้มูกดั่งฟรืด  
จากนั้นก็ยื่นคืนให้เธอ

ญาติมองแล้วทำหน้าเหย “เก็บไว้เถอะ พี่ให้”

“พี่ใจดีจัง” เด็กสาวยิ้มหวาน เป็นรอยยิ้มที่งดงามที่สุดที่เด็กอ้วน  
เคยเห็น

“ชื่ออะไรนะเรา”

เด็กอ้วนยิ้มแป้น “ณภัทรครับ”

สิ้นเสียงพูด พุงกลมของเขาก็ส่งเสียงดังโครกครากแทรกขึ้นมา  
บ่งบอกให้เจ้าตัวกับเด็กสาวรู้ว่า ‘เฮ้! พวกนาย ถึงเวลาใส่อาหารเที่ยงลงใน  
ช่องว่างๆ ของนั้นแล้วนะ’

พอญาติได้ยินเสียงท้องร้องของเด็กอ้วน เธอก็หัวเราะ แล้วยื่น  
มือบางที่ปกป้องเขาเมื่อครู่มาขี้นมหยิกหยีของเขเบาๆ อย่างเอ็นดู

“ไปน้องภัทร ไปหม่ำกัน”

ณภัทรยิ้มเจื่อน รู้สึกชินที่กระเพาะเจ้ากรรมดันส่งเสียงตอนนี้ แล้ว  
เดินเคียงคู่ไปโรงอาหารกับนางฟ้าของเขา จากนั้นก็รับประทานอาหารกลางวัน  
อย่างเอร็ดอร่อย เพราะมีทั้งข้าวสวยและกับข้าวแสนอร่อยฝีมือแม่เป็น  
อาหารปาก แก่ล้มด้วยภาพนางฟ้าสุดสวยเป็นอาหารใจ ให้อาหารมื้อนี้

กลายเป็นมือที่ร่อยที่สุดในชีวิตของเขาเลยก็ได้

หากใครสักคนจะจดจำรอยยิ้มของเจ้าเด็กอ้วนในวันนั้นได้ เขาก็จะรู้ว่ามันแทบไม่ต่างอะไรกันเลยกับรอยยิ้มของชายหนุ่มในชุดสูทสีเข้มที่กำลังยืนล้วงกระเป๋าทางเกว จ้องมองหญิงสาวที่นอนสลบไสลไม่ได้สติอยู่บนเตียงผู้ป่วย

“ไม่พบกันตั้งหลายปี พี่ก็ยังสวยเหมือนนางฟ้าอยู่ดิเนครับ”

หลายปีที่ผ่านมา ฌักทรอยากเห็นดวงตาเป็นประกายเหมือนเด็กสาวในการ์ตูนตาหวานอีกครั้ง ไม่นึกเลยว่าวันนี้เขาจะได้เห็นมันอีก

ภาพที่เธอลนลานวิ่งตามเข็มกลัดรูปผีเสื้อผุดขึ้นมาในหัวความคิดของเขา ท่าทางของเธอดึงดูดความสนใจเขาได้เป็นอย่างดี แต่วินาทีที่เธอโผล่เข้าหาเขาแล้วเงยหน้าขึ้นมา ดวงตาคู่นั้น...เขาแทบไม่ต้องรำลึกความหลังอะไรเลยก็รู้ได้ทันทีว่า เธอคือนางฟ้าที่เขาเฝ้าคิดถึงอยู่ทุกวี่ทุกวันนั้นเอง

แต่ตอนนี้ดวงตาเป็นประกายคู่นั้นถูกบดบังด้วยเปลือกตาที่เคลือบอายแซ่ได้รัลึชมพุ่มลุ่ม

ฌักทรมองใบหน้าสวยหวานแบบไทยๆ อย่างหลงใหล หลายครั้งที่เธอพาเขาหวนกลับไปสู่อดีดอันแสนหวานจนลืมไปเลยว่ายืนอยู่ตรงนี้นานแค่ไหนแล้ว กระทั่งได้ยินเสียงเปิดประตูนั้นละ เขาจึงละสายตาจากเธอได้ พอเห็นว่าเป็นนายแพทย์สูงวัยที่เดินเข้ามาพร้อมพยาบาล เขาก็ยกมือไหว้อย่างนอบน้อม

“สวัสดีครับ อากิตติ”

“อ้าว ภัทร อาหนักว่ากลับไปแล้วเสียอีก”

ชายหนุ่มเพียงยิ้ม มองนายแพทย์กิตติผู้เป็นน้องชายของบิดาดูใบรายงานที่พยาบาลยื่นให้ ก่อนจะเขียนอะไรยุกยิกลงไปแล้วส่งคืนให้พยาบาลสาว

“เธอ...” ฌักทรหันไปมองหญิงสาวเล็กน้อย “เป็นไงบ้างครับ”

“แผลลึกเกือบถึงกระดูก อาจต้องพักฟื้นอยู่โรงพยาบาลอีกสักสองสามวัน แล้วก็จะเดินเหินลำบากหน่อยอีกสักเดือน แต่โดยรวมก็นับว่าไม่เป็นอะไรมาก”

“อ้อครับ ค่อยยังชั่วหน่อย” ภัทรหันไปมองหญิงสาวอีกครั้ง “ยังไผ่ฝากอาภิตติด้วยนะครับ ส่วนเรื่องค่าใช้จ่ายผมจะรับผิดชอบเอง”

“ไม่ต้องห่วง คนไข้ทุกคนเป็นหน้าที่รับผิดชอบของหมออยู่แล้วสบายใจได้”

“ขอบคุณครับ” ชายหนุ่มยกมือไหว้อย่างอ่อนน้อม

พอนายแพทย์กิตติออกไป เขาก็หันกลับไปมองใบหน้าสวยหวานนั้นอย่างหลงใหลอีกครั้ง ครูหนึ่งโทรศัพท์มือถือถือในกระเป๋าทางเกงของเขาก็สั่น ภัทรหยิบมันขึ้นมาดูแล้วยกขึ้นแนบหู

“ครับ คุณกำจร”

ชายหนุ่มหนึ่งฟังเลขานุการของเขาครูหนึ่งแล้วขมวดคิ้วเล็กน้อยอย่างใช้ความคิด “รอก่อนเถอะครับ ผมว่าหุ่นตัวนี้มันยังทรงๆ อยู่ ธุรกิจก็ยังทำกำไรปกติ มาร์จินก็ยิ่งมากพอ ผมว่าเก็บไว้ก่อนดีกว่าครับ”

ภัทรหนึ่งฟังอีกครั้งแล้วพยักหน้าเล็กน้อย “อีกสักครู่ผมจะเข้าไปครับ...อ้อ เดี่ยวครับคุณกำจร”

เขาร้องเรียกปลายสาย แล้วก็ก้มลงมองป้ายชื่อของหญิงสาวที่วางรวมอยู่กับชุดยูนิฟอร์มของห้างสรรพสินค้าเซียะ คิงดอมส์ ที่พับอย่างเป็นระเบียบอยู่บนโต๊ะ

“ช่วยสืบประวัติของผู้หญิงคนหนึ่งให้ผมหน่อยสิครับ”

ภัทรบอกชื่อและนามสกุลของธาดาให้กำจรฟัง ก่อนจะวางสายไปแล้วเก็บโทรศัพท์ใส่กระเป๋าทางเกง จากนั้นก็หันไปมองหญิงสาวบนเตียงผู้ป่วยอีกครั้ง

“ขอบคุณนะครับที่เคยปกป้องผม ต่อไปนี้ปล่อยให้มันเป็นหน้าที่ผมปกป้องพี่นะครับ”

เขายื้มก่อนจะหมุนตัวหันหลังให้เธอ แล้วเดินออกจากห้องไปเงียบๆ

เสียงประตูปิดทำให้ณดาตื่น ความรู้สึกแรกที่เข้ามาเยือนคือความเจ็บปวดบริเวณท้องซ้าย เธอต้องกอดพนักอยู่พักใหญ่ ก่อนจะลืมตาขึ้นแล้วมองไปที่ขาซึ่งพันผ้าพันแผลหนาเตอะ

“อูย...เจ็บจัง”

หญิงสาวสูดปากพลางหันไปมองประตู เมื่อไม่เห็นใครก็เหลียวมองไปรอบๆ แล้วก็พบว่าตัวเองอยู่ในห้องพักรักษาตัวของโรงพยาบาลแห่งหนึ่ง “มันเกิดอะไรขึ้นเนี่ย”

ณดาค่อยๆ ขยับลุกขึ้นนั่ง พยายามนึกทบทวนเรื่องราวที่เกิดขึ้นซ้ำๆ แต่พอเกือบจะนึกออก กลับได้ยินเสียงแปดหลอดของเพื่อนดังขึ้นเสียก่อน

“ว้าย! ตายแล้ว ณดา”

เสียงจิตรเทพนั่นเอง ไม่น่าเชื่อว่าผู้ชายร่างใหญ่จะทำเสียงแหลมปริ๊ดได้ขนาดนี้ เขาและเจนจิรากรูกันเข้ามาหาเธอหน้าตื่น แล้วสาวชายชุดชั้นในก็ถามขึ้น

“เกเป็นไงบ้าง เจ็บตรงไหน รู้ไหมพวกเรตามหาตัวเกแทบแย่ ตอนเกิดเรื่องมันซุลมุนไปหมดเลย แล้วนี่ใครพาเกมาส่งโรงพยาบาล ใครเป็นหมอ...”

“เดี๋ยวนะ” ณดายกมือขึ้นห้ามพร้อมใช้อีกมือนวดขมับ “เสียงเกสองคนทำฉันปวดหัวมาก ค่อยๆ พูดได้ไหม นี่มันเกิดอะไรขึ้นกันแน่เนี่ย”

“อัย...สมองเพี้ยนไปหรือไงยะ เขายิงกันบู้บั้ง จำอะไรไม่ได้เลยอะ” จิตรเทพถาม

คำพูดของเพื่อนหนุ่มหัวใจสาวทำให้ภาพความซุลมุนวุ่นวายในงานเปิดตัวห้างสรรพสินค้าเชีย คิงดอมส์ แห่งใหม่ฉายาแวบเข้ามาในสมองเธอ

“จันโดนิง”

“ก็เออนะสิ” จิตรเทพบอก “ฉันเห็นแกโดนยิงตกเวที พยายามจะวิ่ง

ไปช่วย แต่คนแตกตื่นหนีตายกันอลหม่านไปหมด พอเหตุการณ์สงบฉันก็หาแกไม่เจอแล้ว ตามหาอยู่ตั้งนานกว่าจะรู้ว่ามีคนพาเขาไปโรงพยาบาลนี่”

ณดาหลับตาลง พยายามนึกทบทวนเรื่องราว แล้วใบหน้าหล่อเหลาคุ่นตาของใครคนหนึ่งก็ผุดขึ้นมา

“มีผู้ชายมาช่วยฉัน”

“ใคร” ทั้งจิตรเทพและเจนจิราถามแทบจะพร้อมกัน

“ไม่รู้”

“อ้าว” สองเพื่อนซี้อ้าปากหวอ

“ฉันไม่รู้จักเขาเนี่ย เพิ่งเห็นหน้าครั้งแรกตอนวิ่งไปเก็บเข็มกลัดผีเสื้อ ยังไม่ทันถามไถ่อะไรแกก็ดึงฉันออกมาซะก่อน”

“อ้อ...พอหญ้าอ่อนรูปหล่อนั้นนะเธอ” จิตรเทพทำเสียงอ่อนเสียงหวานพร้อมบิดตัวไปมา

“หญ้าอ่อนรูปหล่อไหนวะ ทำไมฉันไม่เห็น” เจนจิราหุ่ผึ้ง

“หล่อนไม่ได้ยืนหน้าเวที จะไปเห็นได้ยังไงกันยะ” ชายหนุ่มหันไปตอบ

“แล้วหล่อนทำไมไม่เรียกฉัน”

“ทันเสียทีไหนเล่า แค่ว่ายายณดาไปหน้าเวทีก็หมดเวลาแล้วมะ ไหนจะต้องหลบท่ากระสุน ฉันละงูๆ หาที่หลบเหมือนในหนังสงครามเลยนะแก”

“อ้าว ไหนตะกี้บอกว่าวิ่งไปช่วยยายณดา”

“ก็ เอ่อ...” จิตรเทพชะงักแล้วยิ้มเจื่อน เพราะพอเสียงปืนดังก็กอดตัวเองก็รีบมุดเข้าไปหลบในหมู่ทนายสินค้าที่ใกล้ที่สุดโดยไม่คิดถึงอะไรทั้งสิ้น และหลบอยู่ในนั้นจนกระทั่งเหตุการณ์สงบ

“ก็แหม หลบไปวิ่งไปไงแก เลยไปไม่ทันพอรูปหล่อนั้น”

“ยะ น่าเชื่อตายละ”

“นี่ๆ” ณดาร้องปราหมทั้งคู่ “หยุดเถียงกันก่อนได้ไหม แล้วช่วยเล่าให้ฉันฟังที่ว่ามันเกิดอะไรขึ้น”

“โอ๊ยแก เมื่อกันมาขนาดนี้ยังไม่รู้เรื่องอีกอะ” จิตรเทพแหว

“ก็พวกแกสองคนเล่นพนไฟใส่กันจนฉันจับต้นชนปลายไม่ถูกนะสิ  
ขอช้าๆ ชัดๆ ได้ไหม เห็นใจคนเพิ่งโดนยิงหน่อยได้ไหม”

“เหม...โดนยิงขานะยะ ไม่ใช่สมอง” เจนจิราจิ้มขมับเพื่อนสาวแล้ว  
กตเบาๆ

“แล้วจะเล่าไม่เล่าละ” ธนาค้อนหัว

“ฉันเล่าเอง ฉันอยู่ในเหตุการณ์” จิตรเทพอาสา

“อยู่ตรงไหนของเหตุการณ์ละ ได้เวทีหรือใต้โต๊ะ” เจนจิราไม่วายแหวะ

“พอเถอะน่า เถียงกันไปเถียงกันมาไม่รู้เรื่องพอดี” ธนาปรามเพื่อน  
สาว

จิตรเทพเบะปากใส่เจนจิรา แล้วเริ่มเล่าตั้งแต่คดีนี้ ประธาน  
กรรมการบริหารบริษัท เซีย คิงดอมส์ จำกัด ตัดริบขึ้นเปิดงาน และเรียก  
ผู้บริหารขึ้นไปถ้อยหน้าเวที ซึ่งตอนนั้นธนาจำได้แล้วว่าเธอก็อยู่บนเวที  
ด้วย แต่แล้วจู่ๆ กลับมีกระสุนทำใหญ่สาหัสเวที หลังจากนั้นก็เกิดความ  
โกลาหลไปทั่วงาน จนกระทั่งเสียงปืนเงียบไปพร้อมกับการเสียชีวิตของ...  
คดีนี้

“หา! ท่านประธานตายแล้ว”

“เออสิ นอนจมกองเลือดอยู่บนเวทีโน้นนั่นะ” จิตรเทพเสริม

“แล้วมีใครเป็นอะไรอีกไหม”

“ก็มีตายมีบาดเจ็บกันไปหลายคนแหละ รวมทั้งแกด้วย” เจนจิรา  
บอก

“แล้วจับคนร้ายได้ไหม”

“ยังเลย คนร้ายน่าจะใช้ช่วงซุลมุนหนีไปแหละ” ช่างแต่งหน้าหนุ่ม  
บอก

“แล้วคุณเอสละ” ธนาหมายถึงกิม ซาตานแห่งเซีย คิงดอมส์ บุตรชาย  
ของคดีนี้

ที่เขาได้รหัสย่อว่า ‘เอส’ ก็เนื่องจากถึงแม้จะมีหน้าตาหล่อเหลา แต่มักจะตีหน้าเคร่งขรึมดูดุน ไม่ค่อยพูด ไม่ค่อยยิ้ม แถมยังมีข่าวลือจากพนักงานที่ใกล้ชิดว่าเขาเป็นคนเจ้าระเบียบและโหดมาก ทุกคนเลยพร้อมใจกันขนานนามเขาว่ามิสเตอร์เอส ซึ่งย่อมาจากซาดิสม์นั่นเอง

“ปลอดภัยดี ใครจะทำอะไรปีศาจได้ล่ะ” เจนจิราตอบด้วยสีหน้าหวาดๆ เพราะแค่คิดถึงใบหน้าเข้มของมิมก็เล่นเอาขนลุกเกรียวแล้ว

“คืนที่ตอนนั้นแกเดินไปใกล้คุณเอส รัศมีปีศาจเลยแผ่มาถึงแก ทำให้บาดเจ็บนิดหน่อย” จิตรเทพเอ่ย

“เออวะ รอดตายมาได้ก็บุญโขแล้ว” เจนจิราเห็นด้วย

“รอดตายกะผีอะไรล่ะ” ช่างแต่งหน้าหนุ่มขัด

“อะไรจะนั่นจี้จี้ จะขัดฉันซะทุกเรื่องไม่ได้นะยะ ก็เห็นนั่งหัวโตอยู่นี่ไง ยังไม่ลงโลงซะหน่อย”

ณดากระแอม แล้วถอนใจเอือกที่เพื่อนเอาแต่ทู่มึงเถียงกันเป็นเด็กๆ ไปเสียทุกเรื่อง แถมคราวนี้ยังมาแข่งเธอให้ลงโลงอีก ปรกติกี่พอฟังเพลินๆ ได้อยู่หรอก แต่ยามที่หัวแทบระเบิดหลังจากรอดตายมาได้หวุดหวิด เสี่ยงจู้บจู้บเป็นนกระจอกตักกันมันช่างน่าปวดหัวเหลือเกิน

“ก็พวกแกดูบรรยากาศโรงพยาบาลสิ” จิตรเทพเหลียวมองรอบห้องที่เต็มไปด้วยเครื่องอำนวยความสะดวกครบครัน ผ่นกัก็ติดวอลล์เปเปอร์สวยหรู มีรูปสีน้ำมันท่าทางราคาแพงประดับ แล้วกลืนน้ำลายดังเอือก

“โรงพยาบาลอะไรวะ อย่างกับโรงแรมห้าดาวเนาะ ฉันว่าพอหอมมาบอกว่า ‘เรามีความสุขทุกครั้งที่คุณได้กลับบ้าน’ แล้วยื่นบัตรคำรักขามาให้ยายณดาได้ซั๊กตาตั้ง หัวใจวายตายจริงๆ เน้”

“เออใช่” เจนจิราเสริมเป็นลูกคู่ “แกตายเน่ ณดาเอ๊ย”

พูดกันขนาดนี้ณดาก็ถึงกับใจเสีย “เฮ้ย พวกแก ไปบอกพยาบาลให้หน่อยได้ไหมวะว่าฉันจะขอกลับบ้านวันนี้”

“แกจะรีบกลับทำไมวะ”



“ฉันไม่อยากหัวใจวายตายตอนเห็นบิลอย่างที่เขาบอกนะสิ ออกวันนี้  
อย่างน้อยก็น่าจะประหยัดค่าห้องไปได้อีกเยอะนะ” ณาตาให้เหตุผล

“เออจริง เต็มฉันจัดการให้” จิตรเทพอาสาแล้วเดินวนขนาดออกไป  
จากห้อง

“โอ๊ย...ปวดหัว” ณาตาก็มือขึ้นกุมขมับ

“เป็นอะไรแก หัวฟาดพื้นด้วยเหรอ” เจนจิราร้องถามอย่างเป็นห่วง

“เปล่า” หญิงสาวส่ายหน้า “กำลังกลัวใจว่าจะเอาเงินที่ไหนมาจ่ายค่า  
โรงพยาบาลต่างหาก”

“อู๊ย...ฉันก็นึกว่าหัวกระแทก”

“ก็มันทำอะไรแก แกจะช่วยฉันออกไหมล่ะ”

“เอ่อ...” เจนจิราหัวเราะแห้งๆ “คือปกติเงินเดือนฉันก็แทบไม่เหลือ  
อะนะ ฉันคงช่วยไม่ได้ไม่กี่ร้อยหรอก”

ณาตาเหลือบตามองบนแล้วถอนใจเฮือก แต่จิตรเทพกลับเปิดประตู  
เข้ามาด้วยสีหน้ายิ้มแย้ม ทำทางว่าเรีงราวกับคิดข้างเรีงระบ่ำ

“ฮึบ! เพื่อนกำลังกลัวใจ ยังมีหน้ามาระรีน เต็มเป็นฮึบไปโดนน้ำร้อน  
อีก” เจนจิราแหงแกมหยอก

“ฮึบไปอะไรสวขนาดเน้” จิตรเทพเอ่ยอย่างอารมณ์ดี

คนป่วยส่ายหน้า “ตกลงเขาให้ออกไหม”

“จะออกไปทำไมล่ะยะ ได้นอนโรงพยาบาลหรูฟรีๆ แบบนี้ นอน  
สักเดือนไปเลยดีกว่ามั้ง”

“ฟรี?” ทั้งณาตาและเจนจิราร้องถามแทบจะเป็นเสียงเดียวกัน

“อะฮ้า” จิตรเทพยกคิ้ว “แล้วฉันก็รู้ด้วยว่าพ่อหม้ายอ่อนรูปหล่อที่ช่วย  
แกเป็นใคร”

“นี่แกพูดอะไรเนี่ย ฉันงงหมดแล้วนะ”

“ฟังดีๆ นะยะ” ข้างแตงหน้าหนุ่มยิ้มแป้น “พ่อหนุ่มนั่นนะ ชื่อฉันทกร  
เป็นหลานผู้อำนวยการโรงพยาบาลนี้ และเขาก็เป็นสปอนโง...”

“เชอ” สองสาวแก้เป็นเสียงเดียวกัน

“เออๆ นั้นแหละ คุณณภัทรเขาเป็นสปอนเซอร์ให้แกตลอดการรักษานะ”

“อ๊อ... โชคดีจังแก” เจนจิราหันมาเขย่าเธอเบาๆ “คืนนี้ฉันมานอนด้วยนะ แอร์ก็เย็น โทรทัศน์ก็จอใหญ่ แถมของกินยังเต็มตู้เย็นอีก”

“ฉันด้วยๆ” จิตรเทพเสริมเมื่อได้ยินเรื่องของกิน

“ตามใจพวกแกสิ” ณาถอนใจอย่างโล่งอก เพราะหากต้องจ่ายค่ารักษาพยาบาลกันจริงๆ มีหวังเงินเก็บของเธอได้กลายเป็นศูนย์แน่ๆ

แต่ถึงกระนั้นเธอก็ยังอดตะขิดตะขวงใจไม่ได้อยู่ดี เพราะเธอแทบไม่รู้จักผู้ชายหน้าหล่อที่ซื้อณภัทรคนนี้เลย เจอกันก็เพียงแวบเดียว แล้วเขาจะมาช่วยออกค่ารักษาพยาบาลแพงหูฉี่ให้เธอทำไมกัน

“ว่าแต่ฉันคุ้นชื่อณภัทรจัง”

“แหม...คนซื้อณภัทรมีเป็นล้าน แกก็คงเคยได้ยินมาบ้างละน่า”

“ไม่แค่นั้นนะ หนังก็นั่น แต่นึกไม่ออกว่าเคยเจอที่ไหน”

“สงสัยชาติปางก่อน” จิตรเทพเอ่ยแล้วหันไปประสานมือ สบตา กับ เจนจิรา จากนั้นก็พร้อมใจกันประสานเสียงร้องเพลง “แต่ปางก่อน” กันโดยมิได้นัดหมาย

“คงเป็น...รอยบุญมาหนุนนำ รอยกรรม...รอยเกวียนหมุนเปลี่ยนเสมอ ให้เราได้มาเจอเจอ ฉันและเธอพบกันร่วมสุขสมดังรอคอย”

“อิพวกบ้า” ณาไวแล้วขำขมอโนไส้ “ไปเอาเสื้อผ้าที่บ้านได้แล้วไปฉันจะนอน”

“จ๊า” จิตรเทพลอยหน้าลอยตาตอบ แล้วควงแขนเพื่อนสาวเดินยกย้ายสายสะโพกออกไปพร้อมส่งเสียงร้องเพลงไปด้วยกันราวกับพระเอกนางเอกละครอย่างไม่ว่าล้วยพยาบาลเอ็ด

“รอคอย...เธอมาแสนนาน ทรมานวิญญูณหนักหนา ระทมอยู่ในอุรา แก้วกานดา ฉันปองเธอผู้เดียว...”

ณตามองเพื่อนจนลับตาไป แล้วหัวเราะพร้อมกับส่ายหน้า จากนั้นก็  
ล้มตัวลงนอน เผื่อคิดคำนึงว่าเคยเจอผู้ชายที่ชื่อนักทรนนี่ที่ไหน  
แต่จนแล้วจนรอด เธอก็นึกไม่ออกอยู่ดีว่านายณัฏฐนี่เป็นใครกัน

# ๒

## รูปหล่อพ่อรวัย ช่วยไม่ได้

“โตขึ้นอยากเป็นอะไรอะเรา” ฌดาหันมาถามฌภัทรขณะนั่งอยู่บนอัฒจันทร์ข้างสนามฟุตบอลที่นักกีฬาโรงเรียนกำลังซ้อมกันอยู่อย่างขะมักเขม้น

“เป็นนักบินครับ” เด็กอ้วนตอบ แล้วอ้าปากกว้างจับแฮมเบอร์เกอร์คำโต พอนึกได้ก็หันไปถามเด็กสาวกลับทั้งที่ปากยังเคี้ยวตุ้ยๆ “แล้วพี่ฌดาละครับ อยากเป็นอะไร”

“อืม...” คนถูกถามครางในลำคอเบาๆ ใช้นิ้วจิ้มคางอย่างใช้ความคิด “เป็นแอร์ฯ ก็แล้วกัน ภัทรขับเครื่องบิน พี่บริการผู้โดยสาร ดีไหม”

“ดีครับ ผมจะขับเครื่องบินให้หนักที่สุดเลย”

ฌภัทรบอกเสียงอู้อี้ ก่อนจะกลืนแฮมเบอร์เกอร์แล้วทำท่าอ้าปากจะกัดอีกคำโต แต่ยังไม่ทันจับ เขาก็ต้องสะดุ้งเฮือกด้วยความตกใจ เมื่อมีลูกฟุตบอลพุ่งเฉียดหูเขาไปกระแทกที่น่องข้างหลังเสียงดังปัง

“เฮ้ย!” เด็กอ้วนร้องเสียงหลงเมื่อเห็นแฮมเบอร์เกอร์ที่เพิ่งกัดไปคำเดียวตกลงบนพื้นอัฒจันทร์แล้วกระเด็นผ่านช่องว่างระหว่างที่นั่ง หล่น

ตื๋บลงไปบนพื้นหญ้าด้านล่าง

“แฮมเบอร์เกอร์ชิ้น...” ฌักทรทำท่าจะร้องไห้ เพราะไม่มีอะไรสำคัญไปกว่าของกินอีกแล้ว โดยเฉพาะแฮมเบอร์เกอร์ของโปรด

แต่แล้วเสียงโอดครวญก็ต้องชะงักเมื่อมีอีกเสียงหนึ่งดังแทรกขึ้น

“น้องنداจำ ขอบอลให้พี่แม็กหน่อยสิจ๊ะ”

เด็กหนุ่มนักฟุตบอลคนหนึ่งวิ่งปราดมาร้องขอลูกบอลคืน เขาคือ วาทิน หรือแม็ก นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่หกซึ่งตามจีบณดามาตั้งแต่เธอเข้าเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่หนึ่ง และก็เป็นเขาคนนี่เองที่ทำให้เหล่าเด็กเกรที่เคยแกล้งฌักทรเกรใจณดาตอนเข้าไปช่วยเหลือ

แต่แม้วาทินจะเป็นคนหน้าตาหล่อเหลา รูปร่างสูงราวย้ายแปดสิบ เซนติเมตร ร่างกายกำยำแข็งแรงสมกับเป็นนักฟุตบอลตัวเก่งของโรงเรียน ณดาก็ไม่เคยสนใจเขา เพราะตั้งใจไว้แล้วว่าเรียนให้จบมหาวิทยาลัยก่อนค่อยมีแฟน อีกทั้งยังไม่อยากมีปัญหากับเด็กสาวคนอื่นที่พากันรุมกรีดเขาตลอดเวลาด้วย

“ระวังหน่อยสิพี่แม็ก เกือบโดนน้องภัทรแล้วเนี่ย” ณดาแว๊ดใส่แล้วโยนลูกฟุตบอลที่เธอคว้าไว้ได้ทันก่อนที่มันจะเด็นกลับมาโดนหัวฌักทรคืนให้เด็กหนุ่ม

“โอ้ น้องندا บอลมันลูกกลมๆ จะกระเด็นไปทางไหนก็ไม่รู้ จะให้พี่ทำยังไงล่ะจ๊ะ” วาทินเงใจ ทั้งที่ใครๆ ก็รู้กันว่าเขานักกองหน้าที่เตะบอลได้แม่นยำกว่าใคร “แล้วที่นี้ไม่ใช่โรงอาหารนะ จะได้เออะอะไรมากินตามอำเภอใจได้”

ฌักทรหันขวับไปมองวาทินทันทีที่ถูกกระแทกกระเียบ แต่แล้วก็ต้องหลบตา เพราะอย่างไรเสียเขาก็คงสู้แรงรุ่นพี่แถมเป็นนักฟุตบอลโรงเรียนไม่ได้แน่

เด็กหนุ่มเหยียดปากอย่างเยาะหยันแล้วหันไปส่งยิ้มหวานให้เด็กสาว “ว่าแต่หลังซ้อมเราไปกินไอติมหน้าโรงเรียนกันไหมจ๊ะ น้องنداจำ”

“ไม่อะ อนาคตจะกลับบ้านแล้ว”

“เงินพี่ไปส่ง”

“ไม่ต้อง พี่แม่ก็ซื้อมบอลไปเถอะ” เด็กสาวควักกระเป๋านักเรียนลูกชิ้น แล้วจួយข้อมือหนาของเด็กอ้วนขึ้นมา “ไปกันเถอะภักธ เดี่ยวโดนลูกหลงอีก”

ภักธเดินอู้อย่ายตามอนาคตไปอย่างว่าง่าย แต่ก่อนลงจากอัฒจันทร์ ก็ไม่วายชนลูกชู้เมื่อหันไปเห็นวาทินยืนจ้องเขม็งมา

“ไม่เป็นไรใช่ไหมภักธ”

“เป็นครับ” เด็กอ้วนตีหน้าเศร้า

“อ้าว โดนตรงไหน เจ็บหรือเปล่า” อนาคตถามเสียงเครียด

ภักธทำปากเบี้ย หน้าตาเหมือนจะร้องไห้ “ไม่โดนครับ แต่ตกใจจนทำแฮมเบอร์เกอร์หล่น”

เด็กสาวชะงักมองเด็กอ้วน แล้วระเบิดเสียงหัวเราะออกมา “โธ่เอ๊ย พี่ก็นึกว่าโดนลูกฟุตบอล ที่แท้ก็หัวของกิน”

“เพิ่งกัดไปคำเดียวเองนี่ครับ” ภักธบอกเสียงเครือ น้ำตารื้น

“เงินไป พี่จะซื้ออันใหม่ให้” เด็กสาวยิ้ม

“อ้าว พี่อนาคตไม่รีบกลับบ้านแล้วหรือครับ”

“ไม่รีบหรอก บอกไอ้พี่แม่ก็ไปอย่างนั้นเอง เหมือนพี่หน้า”

“ทำไมล่ะครับ พี่เขาหล่อออก”

“ขี้เก๊กละสิไม่ว่า” อนาคตทำปากเบี้ย “พี่ไม่ชอบหรอกนะคนหล่อ เจ้าชู้อีกต่างหาก”

“แล้วชอบแบบไหนอ่าครับ”

เด็กสาวหันไปจ้องมองเด็กอ้วน แล้วโน้มตัวลงเล็กน้อยให้สายตาอยู่ในระดับเดียวกัน ก่อนจะยกมือขึ้นหยิกแก้มยุ้ยเบาๆ

“จ๋าม่าๆ แบบนี้นี่ง”

ณัฏฐกรยกมือขึ้นลูบแก้มตนเองอย่างเปลือย แล้วเผยยิ้มออกมาด้วยความอึดอัดใจเหมือนทุกครั้งที่นี่ถึงความหลังครั้งวัยเยาว์ที่เคยมีร่วมกับندا

ตอนนี้แก้มยุ้ยๆ นั้นยุบลงไปมากแล้ว ทำให้หน้ากลมๆ ของเขากลายเป็นรูปตัววี เสริมด้วยกรามแกร่งที่แข็งแรงขึ้นตามวัย จึงทำให้เขาห่างไกลจากคำว่าจ้ำม่ำมากทีเดียว

“พิณดายังชอบคนอ้วนอยู่หรือเปล่านะ”

คำถามนั้นผุดขึ้นในความคิดของเขา ก่อนจะถูกละเลยและประตูดิ่งออกมาจากห้วงอดีต

ณัฏฐกรกระแอมเบาๆ แล้วขยับนั่งตัวตรง เอ่ยอนุญาตให้ผู้มาเยือนเข้ามา พอได้รับอนุญาต ก็จรผู้เป็นเลขาฯ ก็พาร่างอวบอ้อมของเขาเข้ามาทรุดตัวลงนั่งพร้อมวางแฟ้มงานลงบนโต๊ะ

“เอฟเอส ชิสเตม กำลังทำข้อตกลงซื้อบีกินส์ฟาวเวอร์ครับ”

ชายหนุ่มมองกระดาษในแฟ้มอย่างรวดเร็วแล้วโยนมันกลับไปบนโต๊ะ “คุณปรินเข้ามาเป็นประธานกรรมการเอฟเอสทั้งที่เขามีหุ้นอยู่ในบีกินส์ด้วย ดูก็รู้ว่าเป็นแผนเสนอขายเพื่อพยุงบีกินส์ไว้ชั่วคราว งานนี้เล่นล่อแมลงเม่าชัดๆ”

“แล้วจะทำไมต่อครับ”

“ออกจากเกมห่วยๆ นี่ซะ ก่อนที่ข่าวจะแพร่ออกไป และตอนที่เรายังกำไรรออยู่” ณัฏฐกรเอ่ยเสียงเครียด

“ครับ” กำจรพยักหน้าแล้วลุกขึ้น ก่อนจะชะงักแล้วผายมือมายังแฟ้มเดิม “ประวัติคนที่คุณต้องการอยู่ใต้เกมห่วยๆ นั้น”

ชายหนุ่มเลิกคิ้ว “เร็วดีนี่”

“ต้องขอบคุณมาร์ก”

“มาร์กไหน”

“ซัคเคอร์เบิร์ก” กำจรมิ้มแล้วขยิบตาให้เขา ก่อนจะเดินอ้อมย้ายออก

ไปจากห้อง

ฉันทรรหัวเราะเบาๆ แล้วหยิบแฟ้มบางๆ ที่อยู่ใต้แฟ้มงานใหญ่ขึ้นมาเปิดดู

“อืม...นี่ลงทุกอย่างในเฟสบุ๊กเลยหรือนี่ ไม่กลัวเลยหรือนี่”

ชายหนุ่มทำหน้าที่หัวหน้าขณะอ่านประวัติของเธอคร่ำๆ แล้วก็พบว่าหลังจากเธอเรียนจบชั้นมัธยมศึกษาปีที่หกจากโรงเรียนเดิม เธอก็สอบติดคณะนิเทศศาสตร์ของมหาวิทยาลัยชื่อดัง จากนั้นก็มาสมัครงานในตำแหน่งพนักงานประชาสัมพันธ์ของห้างสรรพสินค้าเซีย คิงดอมส์

นอกจากนั้นเขายังรู้ด้วยว่า พี่นเพเดิมของเธอเป็นคนอัมพา พ่อแม่เป็นเกษตรกรทำสวนมะพร้าวและเปิดบ้านเป็นโฮมสเตย์ให้เช่าด้วย แต่หลังจากลูกสาวได้งานทำใจกลางเมืองก็ซื้อบ้านหลังหนึ่งแถวห้วยขวางให้อยู่จะได้ไม่ต้องเดินทางไกลทุกวัน

“ให้ตายสิ ทำไมตอนนั้นฉันไม่รู้อะไรพวกนี้เลยนะ”

เขาบ่นพลางเหลือบไปมองภาพหน้าต่างชดุนิฟอร์มของห้างสรรพสินค้า เลื้อยชี้ตบแขนยาวสีขาวกับเสื้อกั๊กสีดำและกระโปรงสอปัสเดียวกัน ทำให้เธอดูโดดเด่นไม่น้อย และนั่นก็ทำให้เขาสะดุดตาเธอตั้งแต่นั้นมาในวันเปิดตัวเซีย คิงดอมส์ สาขาใหม่อันแสนจะวุ่นวาย

หน้าต่างไม่ต่างอะไรจากเดิมเลย เธอยังคงเป็นน้ำทิพย์ที่หล่อเลี้ยงจิตใจเขาได้เป็นอย่างดี ผิดกับตัวเขาเองที่เปลี่ยนแปลงไปมาก จากเด็กอ้วนที่เคียงอแง กลายมาเป็นชายหนุ่มรูปร่างสมส่วน แก้มยุ้ยๆ ที่เธอเคยหยิกเล่นก็ตอบลงจนใบหน้ากลายเป็นวีเซปคมคาย

ไม่แปลกเลยที่เธอจะจำเขาเมื่อพบกันอีกครั้งไม่ได้

“ผมว่าเรามาเล่นเกม Who am I? กันดีกว่า”

ฉันทรรยิ้ม แล้วก็ลงเปิดลิ้นชักหยิบคัตเตอร์ออกมากรีดรอบรูปหน้าต่างหลุดออกมาจากแผ่นกระดาษ จากนั้นก็หยิบกระเป๋าสตางค์ขึ้นมาแล้วสอดรูปของเธอไว้ในช่องใส่ เพื่อให้แน่ใจว่ายามใดที่เขาเปิดกระเป๋าใบนี้



เขาจะมองเห็นเธอได้ทุกครั้ง

ณดาใช้รีโมตปิดโทรทัศน์แทบจะตันที่ที่ข่าวการถล่มห้างเซีย คิง-  
ดอมส์ ปรากฏขึ้น เพราะยังหวาดกลัวเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นชนิดเฉาขนอยู่

“อะไรของแเกาะ กำลังดูเพลินๆ” จิตรเทพซึ่งนอนอยู่บนโซฟาใน  
ชุดนอนแขนยาวขาววาลีชมพูลายลูกหมีเอยอย่างชัดใจ

“เรื่องคนเจ็บคนตาย เพลินนักหรือไง” คนป่วยบ่นอุบ

“แกก็เห็นใจมันหน่อยสิวะจี้จี้” เจนจิราตะโกนออกมาจากห้องน้ำ  
ก่อนจะเดินออกมาในชุดนอนแบบไนต์กาว์นสีแดงแบร์ดีและมาสก์หน้า  
ขาวโม่ะ “นั่งณดามันเพิ่งผ่านเหตุการณ์เฉียดนรกมานะโว้ย ให้อเวลามันทำใจ  
หน่อย”

“ก็ได้ๆ” จิตรเทพเอยอย่างยอมจำนนต่อเหตุผล แล้วคว้าแท็บเล็ตไป  
เล่นแทน

เจนจิรามองเพื่อนหนุ่มก่อนจะส่ายหน้าแล้วเดินมานั่งขอบเตียง  
จากนั้นก็วางมือลงบนมือเพื่อนสาวอย่างเป็นห่วง

“คืนนี้แเกาะนอนหลับไหมวะเนี่ย ให้อฉันขอยานอนหลับให้กินลัก  
กระปุกใหม่”

“อ๊ับ! กินทั้งกระปุกน้ำลายฟูมปากพอดี” ณดาแหว

“ฉันล้อเล่น” เจนจิราหัวเราะในลำคอ เพราะไม่อยากจะให้กระเทือนมาสก์

“แกรู้ไหม แค่คิดถึงหัวใจฉันก็เต้นแรงจนจะวาย...”

“ว้าย!”

จู่ๆ จิตรเทพก็กรี๊ดร้องขึ้นมา พาให้สองเพื่อนสาวกรี๊ดร้องวิ๊ดว้ายไป  
ด้วย ก่อนเจ้าของร่างอวบอ้วนจะลุกพรวดขึ้นนั่ง เล่นเอาสองสาวที่กำลัง  
ปลอบขวัญกันอยู่ถึงกับสะดุ้งโหยง

“นั่งจี้จี้! นั่งบ้า! ตกใจหมดเลย” เจนจิราตวาดแว๊ดพลางเป่าปากและ  
ลูบอกไปด้วย

“เป็นอะไรของแก จู่ๆ ก็กรี๊ดออกมาซะอย่างนั้น” ฌดาร้องถามอย่าง  
ขำขันหน้าดี

“หล่อเลิศ ร้าวย อุ๊ฟูสุดๆ”

“ผู้ชาย...ซะงั้น” เจนจิราเลือบตามองบนอย่างระอา

“ใครอีกล่ะทีนี้” ฌดาถามแข็งๆ

“ก็เด็กแก๊งละ ยายฌดา”

“เด็กฉัน?” คนป่วยเลิกคิ้ว “ใครอะ ฉันยังไม่มีเด็กซะหน่อย”

“อើ...ก็คนที่รับร่างแก แล้วก็อุ้มแกมาส่งโรงพยาบาล แกมเป็น  
สปอนเซอร์ออกค่ารักษาพยาบาลให้ทุกอย่างไงล่ะยะ”

“อ้อ...คุณณภัทรอะไรนั้นอะเธอ” เจนจิราถาม

“ยะ” จิตรเทพพยักหน้าหงิกๆ แล้วเดินอ้อมเข้ามานั่งโครมบนเตียง  
“ดูนี่ นิตยสารเขาลงประวัติไว้”

“เขาว่าไงแก” ฌดาถามด้วยความสนใจ เพราะเรื่อง ‘เผือก’ นั้นนับ  
ได้ว่าเป็นจุดขายของกลุ่มทีเดียว ไม่ว่าจะดราม่าเรื่องไหนๆ เกี่ยวกับใครหรือ  
ดาราคนใด เป็นไม่รอดหุรอดตาพวกเธอสามคนไปได้

“ณภัทร เดชาภิจักร ลูกชายคนเดียวของ อนันต์ เดชาภิจักร  
เจ้าของดี. เค. กรุ๊ป ยักษ์ใหญ่แห่งวงการธุรกิจก่อสร้างของเมืองไทย เขา  
กลายเป็นเศรษฐีร้อยล้านตั้งแต่ยังเป็นนักศึกษาขณะเศรษฐศาสตร์ของ  
มหาวิทยาลัยเพนซิลเวเนีย หนึ่งในสิบอันดับมหาวิทยาลัยด้านธุรกิจที่ดีที่สุดใน  
อเมริกา หลังจากเปิดพอร์ตด้วยเงินเก็บเพียงเล็กน้อย พอจบการศึกษา  
มูลค่าพอร์ตของเขาก็เพิ่มพูนขึ้นมาหลายร้อยล้านบาท”

“กรี๊ด! เศรษฐีร้อยล้าน” เจนจิรากรี๊ดร้อง แทบจะลืมเรื่องมาสก์หน้า  
ไปสนิทใจ

“อើ...นี่คงถึงชนหน้าแข้งมาแค่เส้นเดียวเพื่อมาจ่ายค่ารักษาพยาบาล  
แพงหูฉี่ให้แกแน่ๆ” จิตรเทพเอ่ยเสียงอ่อนเสียงหวาน สีหน้าเคลิ้มฝัน “นี่ยัง  
ไม่หมดนะ”

“อะไรอีกแก บอกมา” เจนจิราเร่งเร้า

“หลังจากเรียนจบก็กลับมาเป็นรองประธานกรรมการบริหารดี. เค. กรุ๊ป และวางแผนต้นทุนธุรกิจของครอบครัวให้เข้าสู่ตลาดทุน และมีเป้าหมายจะให้กลายเป็นกลุ่มทุนระดับโลกในอนาคตเลยนะแก”

“รวบเวอร์วังอลังการ” เจนจิราตาโตเป็นไซ้ห่าน

“หุย...แกโชคดียิ่งที่หล่นปูลงไปในอ้อมกอดร้อยล้านอย่างนั้น ฉันละอยากล้มตัวลงบ้าง” จิตรเทพทำท่าชวนฝัน

“พอเลยอีข้างเฒ่า ขึ้นแกหล่นตู่บใส่คุณณภัทร มีหวังเขาคงแบนเด็ดแต่”

“บ๊าสี ลำบึกอย่างนั้นรับเด็กผู้หญิงบอบบางอย่างฉันได้สบายแฮะ”

“บางตายละ” เจนจิราทำปากเบี้ยว “บางกว่ารถบรรทุกกะสิไม่ว่า”

“นี่แก อย่ามาทำลายความฝันของฉันได้แม่ะ เดี่ยวปัดเหี่ยว”

“พอๆๆ” ฌดยกมือห้ามทัพก่อนที่จะเสียงแว๊ดๆ ของทั้งคู่จะทำให้สมองของเธอระเบิด “นี่จะเถียงให้ได้อะไรขึ้นมาละ โพรไฟล์ดีขนาดนี้ เขาไม่มาเหลียวแลคนกระจอกๆ มีเงินติดกระเป๋ามาถึงพันอย่างพวกเรاهرอก”

“ว่าได้หรือยะ แกไม่เคยดูซินเดอเรลลาหรือไง” จิตรเทพค้ำัน ก่อนจะพาร่างอวบลงจากเตียงแล้วทำท่ารำยรำราวกับเป็นเจ้าของดินสีย์ “จากดินสู่ดาว จากเด็กรับใช้สู่เจ้าหญิงแสนงาม โอ้...เจ้าชาย จูบฉันสิคะ”

“ก็มีแต่ในนิทานเท่านั้นแหละ” ฌดล้มตัวลงนอนแล้วดึงผ้าห่มขึ้นคลุมตัว “นอนได้แล้ว ฉันง่วง พวกแกก็เหมือนกัน พรุ่งนี้ต้องไปทำงาน แต่เข้าไม่ใช่เธอ ถึงจะเกิดเรื่อง แต่ห่างก็ไม่ปิดทำการนะยะ”

“เออ จริงของมัน” เจนจิราเอ่ยแล้วเดินไปล้มตัวลงนอนบนโซฟายาวน่าสบาย

“อ้าว นั้นมันที่นอนของฉันนะยะ” จิตรเทพโวย

“แกเป็นผู้ชาย ไปนอนห้องด้านนอกสิวะ”

“โอ้ย! อีนี่ เดี่ยวแม่ตบ ใครเป็นผู้ชายกันยะ”

“นี่พวกแกจะเถียงกันอีกนานไหม” ฌดาโวย “ไม่งั้นฉันจะไล่ออกไปนอนข้างนอกทั้งคู่เลย”

“ซี” จิตรเทพทำปากเบ้ แต่ก่อนจะเดินออกไปเสียงโทรศัพท์ก็ดังขึ้น “หนีหายแล้ว!”

“อะไรอีก” เจนจิราแหว

“เม่ยายฌดาโทร. มา” ช่างแต่งหน้าหนุ่มบอก

“ตายแล้ว ต้องโทร. มาถามเรื่องกราดยิงในห้างแน่เลย เอาไงดีวะ” ฌดาเอ่ยหน้าตื่น

“รับๆ ไปก่อนสิจี้จี้”

“เออๆ” จิตรเทพพยักหน้า ก่อนจะกดรับโทรศัพท์แล้วเปิดลำโพงกรอกเสียงอ่อนเสียงหวานลงไป “สวัสดีค่ะคุณแม่”

“จี้จี้ หนูอยู่กับฌดาไหมลูก เป็นยังไงกันบ้าง แม่เห็นข่าวในทีวี ใจคอไม่ดีเลย โทร. ไปหาณดาก็ไม่มีสัญญาณ โทร. ไปหาป้าทองกวาวก็บอกว่าป้านั้นณดายังไม่กลับบ้านเลย แม่เป็นห่วง”

ความจริงไม่มีใครสามารถแย่งจิตรเทพพูดได้ทัน แต่คราวนี้เขาต้องใช้สมองประมวลผลเพื่อแก้ไขสถานการณ์ จึงได้แต่ถืออึกฟังปลายสายพูดจนจบ ก่อนจะเอ่ยเสียงอ่อนเสียงหวานทำเป็นปรกติไปอีกครั้ง

“อ๊วย... ไม่มีใครเป็นอะไรค่ะคุณแม่ ตอนนี้งำลังกินหมูกระทะกันอยู่ ไม่เชื่อคุณแม่ฟังสิคะ”

พูดจบก็ยื่นโทรศัพท์ไปใกล้ปากเจนจิรา สาวชายชุดชั้นในชะงักเล็กน้อย แล้วห่อปากทำเสียงซู่ๆ เหมือนเนื้อกำลังถูกย่าง

“ณดาอยู่ด้วยใช่ไหม”

“อยู่ค่ะแม่” หญิงสาวตอบด้วยน้ำเสียงร่าเริง

“แล้วโทรศัพท์เราเป็นอะไร ทำไมแม่โทร. ไปไม่มีสัญญาณ”

“เอ่อ... มัน... หายค่ะแม่ ตอนซูลมุนมันตกหายไปไหนก็ไม่รู้จ๊ะ”

“ค่อยโล่งใจหน่อย นี่ถ้าโทร. หาใครไม่เจอ แม่ว่าจะให้พ่อเขาขับรถ

พาไปกรุงเทพฯ แล้วนะ”

“มะ...ไม่ต้องมาหรอกจ๊ะแม่ หนูไม่เป็นไร นี่ก็กำลังกินเนื้ออย่างกัน  
สนุกเชียว ไม่เชื่อแม่ลองฟังสิจ๊ะ”

พูดจบณดาก็หันโทรศัพท์ไปที่ปากเจนจิรา เพื่อนสาวซังก เหลือบตามองบนแล้วห่อปากทำเสียงซู่ๆ อีกครั้ง

“เชื่อแล้วๆ” มารดาตัดบท “แต่แม่อียังอดหวังไม่ได้อยู่ดี ยังไงก็รีบกลับบ้านนะ แวะไปบอกป้าทองกวาวด้วยละ เขาก็เป็นห่วงหนูอยู่เหมือนกัน”

‘ฉิบหายแล้ว’

ณดาทำปากขมขมกับเพื่อน เพราะป้าทองกวาวคือคนที่กว้างขวางที่สุดในหมู่บ้าน ใครจะไปจะเป็นต้องผ่านหูผ่านตาแกหมด เพราะเปิดร้านขนมอยู่หน้าโครงการ แถมยังมีรถจักรยานยนต์เที่ยวที่ตระเวนสอดส่องไปทั่วอีกต่างหาก ถ้าเธอไม่กลับบ้านคืนนี้ มีหวังเรื่องถึงหูแม่เธอแน่

“เอ่อ...วันนี้หนูว่าจะไปนอนบ้านจี้จี้ละจ๊ะ ส่วนเรื่องป้าทองกวาว แม่ไม่ต้องเป็นห่วงนะจ๊ะ เตียวหนูโทร. ไปบอกแกเอง”

“เออๆ แล้วรีบไปซื้อโทรศัพท์ใหม่ละ แม่จะได้โทร. หาได้”

“จ้ะ”

ณดาลากเสียงยาว จากนั้นก็ฟังผู้เป็นแม่บ่นพึมพำต่ออีกเล็กน้อย แล้วค่อยวางสายไป เล่นเอาทั้งสามคนถึงกับเป่าปากด้วยความโล่งใจ

“เกือบไปแล้วไหมละ” จิตรเทพเอ่ย

“นั่นสิ ชินบอกว่ายู่โรงพยาบาล พอกับแม่คงรีบมา” ณดาถอนใจเฮือกแล้วกำชับเพื่อนๆ “พวกแกห้ามบอกเรื่องนี้ให้พ่อกับแม่รู้เด็ดขาดเข้าใจไหม ฉันไม่อยากให้พวกเขาเป็นห่วง”

“รู้ยะ” สองเพื่อนที่ตอบแทบจะพร้อมกัน

“ทีนี้ก็แยกย้ายกันไปนอนได้แล้ว” ณดาโบกมือ

“ยะ” จิตรเทพบอกก่อนจะเดินสะบัดกันออกจากห้องนอนไปนอนที่โซฟาในโถงกลางของห้องพักพื้นสุดหุ ส่วนเจนจิราก็เอนตัวลงนอนบนโซฟา

นำสบาย

ณดาถอนใจเฮือกที่ความสงบสุขกลับสู่โลกเสียที จากนั้นก็พลิกตัวนอนตะแคงหันหลังให้เพื่อนสาว

แต่จนแล้วจนรอดเธอก็ไม่อาจข่มตาหลับได้เสียที เพราะฝ้าครุ่นคิดอยู่ว่านายณัฏฐกรคนนี้เป็นใครกัน ทำไมถึงหน้าคุ่นๆ และทำไมเขาถึงมาช่วยเธอ แถมยังออกค่ารักษาพยาบาลให้อีก

“อ๊...สงสัยเป็นพวกคนรวยหว่านเงินซื้อผู้หญิงเนอะ”

“ฮัดเซ๊ย!”

เสียงจามดังสนั่นทำเอานันต์ ขยี้หัวสลับปีทีกำลังนั่งดูรายการข่าวทางโทรทัศน์ถึงกับสะดุ้งโหยง พอหันไปมองก็เห็นลูกชายเดินถูจมูกฟุดฟิดเข้ามาหา

“เป็นหวัดหรือลูก”

“เปล่าครับ” ณัฏฐกรทำจมูกยุกยิกแล้วทรุดตัวลงนั่งข้างบิดา “สงสัยมีคนนินทา”

ผู้เป็นพ่อหัวเราะ “น่าจะเป็นสาวๆ ซะละมัง”

ชายหนุ่มเผยยิ้มแทนคำตอบแล้วเผลอไปเรื่องอื่น “พ่อดูอะไรอยู่ครับเนี่ย”

“ข่าวที่ยิ่งกันที่ห่างไกล”

“เป็นไงบ้างครับ จับคนร้ายได้หรือเปล่า” ณัฏฐกรถาม ทำทีว่าเพิ่งรู้เรื่องราว เพราะไม่อยากให้บิดาเป็นห่วง

“ไม่ได้นะสิ แต่ไม่ต้องห่วงหรอก ทั้งพยานทั้งกล้องวงจรปิดเพียบ ตำรวจไทยเก่งอยู่แล้ว รับรองไม่เกินสามวันรู้ตัวคนร้ายแน่” อนันต์บอกแล้วถอนใจเฮือก “แต่เสียตายจริงๆ วะ”

ณัฏฐกรเลิกคิ้ว “เสียตายอะไรครับพ่อ”

“คุณคณินนะสิ นักรูกรักมือทองแบบนั้น จับอะไรก็เป็นเงินเป็นทอง

จู่ๆ ต้องมาตายแบบนี้ เสียตายฝีมือจริงๆ นี่ก็ไม่ว่าจะส่งผลกระทบอะไร  
ต่อหุ้นในตลาดหลักทรัพย์หรือเปล่า”

“เห็นว่าคุณมี ลูกชายคุณคุณนิกก็เก่งไม่ใช่หรือครับ”

“คนเขาก็น่าจะเป็นอย่างนั้นนะ”

“ถ้าฉันก็น่าจะมีปัญหาแค่ในระยะสั้นครับ เพราะหากผู้บริหารใหม่  
เก่งพอ สามารถพลิกฟื้นความเชื่อมั่นของนักลงทุนได้เร็ว ก็ไม่น่ามีปัญหา  
อะไร” ฌักทรเอ่ยแล้วเหลียวซ้ายแลขวา “แล้วนี่แม่นอนแล้วหรือครับ”

“ไปงานการกุศลนะ แต่อีกเดี๋ยวก็คงจะกลับแล้วมั้ง”

ยังไม่ทันขาดคำ สองพ่อลูกก็ได้ยินเสียงรถแล่นมาจอดหน้าบ้าน  
อีกครู่เดียววงลักษณ์ก็เดินกริตรายเข้ามา เรือนร่างสะอึดสะอ่องอยู่ในชุด  
ราตรีระยิบระยับ

“สวัสดีครับแม่” ฌักทรโผล่เข้ากอดมารดาแล้วหอมแก้มพอดใหญ่

“สวัสดีจ๊ะ” นางลักษณ์หอมแก้มลูกบ้าง

“งานเป็นยังไงบ้างครับ วันนี้บริจาคไปที่ไหนครับ”

“ไม่ต้องมาทำเป็นแซวแม่เลย เงินที่บริจาคเขาก็เอาไปทำประโยชน์ให้  
สังคมทั้งนั้น ใครจะไปเหมือนแกะละ ถือว่าหาเงินง่าย เลยใช้เงินอย่างกับเบียร์  
แม่เห็นไอ้หุ่นเหล็กตัวเท่าคนราคาเกือบเท่ารถยนต์ ซื้อมาตั้งไว้ในห้องนอน  
เฉยๆ แล้วก็เสียชีวิต”

“อ้าว วกเข้าเรื่องนี่จนได้”

“ก็มันจริงไหมล่ะ” คนเป็นแม่ค้อนควัก

“จริงครับ แม่พูดถูกทุกอย่าง” ฌักทรหัวเราะ

“เออเน...”

ฌักทรชะงัก หันไปมองบิดาอย่างรู้กันว่าถ้ามารดา ‘เออเน’ ขึ้นมา เป็น  
ต้องมีเรื่องอะไรบางอย่างที่อาจส่งผลกระทบต่อชีวิตประจำวันของทั้งคู่แน่

“ลูกจำคุณหญิงประภาได้ไหม”

“เอ่อ...” ชายหนุ่มทำหน้าเลอหลา

“โอ้ คุณ ลูกไปเรียนเมืองนอกตั้งแต่จบ ป. หก จะไปจำได้ยังไงกันเล่า”

“เออ...จริง” นางสาวณัฏฐ์พยักหน้าแล้วรีบวกเข้าเรื่อง “วันนี้คุณหญิงประภาพาลูกสาวมาด้วยนะ หน้าตาน่ารักทีเดียว เห็นว่าเพิ่งเรียนจบจากอังกฤษ”

“อ่า...ครับ” ณัฏฐ์พยักหน้า “แล้วแม่บอกผมทำไมล่ะครับ”

“ก็แม่ชวนคุณหญิงประภาพาลูกสาวมากินข้าวกลางวันกับเรา วันอาทิตย์นี้นะสิ เลยอยากให้คุณอยู่ด้วย”

“เอ่อ...”

“นะ วันอาทิตย์ไม่ไปไหนไม่ใช่หรอ”

“คือ...เอ่อ...ครับ ไม่ไปไหน”

“งั้นก็อยู่ต้อนรับคุณหญิงประภาพาลับแม่ล่ะ”

“เอ่อ...ก็ได้ครับ” ณัฏฐ์ยิ้มเจื่อน

“ตกลงตามนี้นะ” นางสาวณัฏฐ์รับสรูป ก่อนจะตะแคงลูกชายเบาๆ แล้วเดินจากไปอย่างอารมณ์ดี

ชายหนุ่มมองตามหลังมารดาไปอย่างนึกหวั่นใจอะไรบางอย่าง แล้วก็ต้องสะดุ้งโหยงเมื่อหันไปเห็นบิดาทำท่าเอานิ้วเช็ดคอตัวเองพร้อมทำปากขมุบขมิบ

‘แกตายแน่ ไอ้ภัทร’